

Arrest

nr. 231 785 van 24 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN HENDE
Baliestraat 28
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. LAMMENS *loco* advocaat F. VAN HENDE in opvolging van advocaat M. OGUMULA, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 februari 2013 België is binnengekomen, diende op 31 mei 2013 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 mei 2013 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 22 september 2014 België is binnengekomen, diende op 3 december 2014 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker diende op 22 september 2014 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 3 december 2014 nam de commissaris-generaal de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers.

1.5. Bij aangetekende brief van 30 november 2018 werden verzoekers opgeroepen omdat een nieuw element in aanmerking diende te worden genomen in verband met de vluchtelingenstatus.

1.6. Op 24 juli 2019 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekende brief van 25 juli 2019 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

- De beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 22/09/2014

Overdracht CGVS: 09/10/2014

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 december 2018 van 9.10 uur tot 11.59 uur, bijgestaan door een tolk Pashtou. Uw advocaat Meester MWEZE SIFA, Gloria loco Meester OGUMULA, Maxwell was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U heeft de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtoun en moslim. U bent gehuwd met A. S. (CGVS (...); O.V. (...)) en jullie hebben acht kinderen. U en uw echtgenote zijn afkomstig uit het district Arghandab in de provincie Kandahar en woonden in de stad Kandahar.

Op 19 februari 2013 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U verklaart dat u de taliban vreesde omdat u acht jaar een transportbedrijf had en goederen vervoerde naar Amerikaanse basissen. U werd beschoten door de taliban nadat u verschillende waarschuwingen had genegeerd en zette uw werk een tijd stop om deze later te hernemen in Hairatan in de buurt van de Afghaans-Oezbeekse grens. U kwam opnieuw in het vizier van de taliban en toen na een aantal bedreigingen een bom aan uw deur werd geplaatst, besloot u Afghanistan in februari 2013 te verlaten. Uw echtgenote en kinderen bleven in Kandahar.

Het CGVS nam een beslissing tot weigering op 31 mei 2013 omdat uw verklaringen over uw problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen omdat u reeds België had verlaten en niet inging op de uitnodiging tussen te komen. U keerde op 29 juli 2013 vrijwillig terug naar Afghanistan.

U kwam samen met uw echtgenote terug naar België en diende op 22 september 2014 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Uw echtgenote diende een eerste verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart bij uw tweede verzoek dat u terugkeerde naar Afghanistan omdat u van uw echtgenote hoorde dat uw oudste zoon, H., werd gekidnapt in ruil voor losgeld. U verkocht uw huis en betaalde 200.000 dollar in ruil voor de vrijlating van uw zoon. Samen met uw echtgenote vluchtte u naar België. Uw zoon H. vluchtte naar Rusland. Uw andere kinderen verbleven bij familie in de stad Kandahar.

U en uw echtgenote werden op 4 december 2014 erkend als vluchteling. Uw kinderen (behalve uw meerderjarige oudste zoon H.) vervoegden jullie eind 2015 via de procedure van gezinshereniging.

Op 4 september 2018 werden u en uw echtgenote door de luchtvaartpolitie te Düsseldorf (Duitsland) gecontroleerd. U en uw echtgenote waren in het bezit van een geldige Belgische verblijfstitel (B-kaart) en van een nationaal Afghaans paspoort dat werd afgeleverd op 10 juli 2017 door het Consulaat Generaal van Afghanistan in Bonn (Duitsland). In- en uitreisstempels in deze Afghaanse paspoorten toonden dat jullie zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

U verbleef in Afghanistan van 15 augustus 2018 tot 3 september 2018. Uw echtgenote reisde twee keer naar Afghanistan: eens van 28 september 2017 tot 26 december 2017 en eens van 10 juli 2018 tot 3 september 2018.

Op 26 oktober 2018 ontving het CGVS een verzoek van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de vraag om de vluchtelingenstatus van u en uw echtgenote te onderzoeken en eventueel in te trekken omdat jullie terugkeerden naar jullie land van herkomst en de autoriteiten van dit land van herkomst hebben gecontacteerd om een nationaal paspoort te bekomen. Gezien deze nieuwe elementen in uw dossier, werden u en uw echtgenote op 19 december 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Uw echtgenote verklaart dat zij van 28 september 2017 tot 26 december 2017 samen met haar zus in Afghanistan verbleef omdat haar vader ziek was. U verklaart dat u op 15 augustus 2018 naar Afghanistan reisde omdat uw moeder op 10 augustus 2018 is overleden en u de familie wilde bezoeken. Uw echtgenote en de kinderen vertrokken al een maand eerder omdat uw moeder ziek was en de kinderen vakantie hadden. Jullie verklaren dat jullie steeds in Kaboel bleven bij uw broer E. die daar sinds 2 jaar woont. De rest van jullie familie zou nog steeds in Kandahar wonen.

Ter staving van uw verklaringen leggen u en uw echtgenote de volgende documenten neer: overlijdensakte moeder (origineel), het verzendingsbewijs van deze akte, medische documenten (voorschriften) van de vader (kopie), foto van grafzerk moeder, medische documenten VZ (kopie), Afghaanse paspoorten VZ en echtgenote (uitgegeven op 22 juni 2016, origineel) en vluchtelingenpaspoorten VZ en echtgenote (origineel).

B. Motivering

U en uw echtgenote kregen op 4 december 2014 het statuut van vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat heden jullie vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u teruggekeerd bent naar Afghanistan op 15 augustus 2018 en bent teruggekeerd naar België op 3 september 2018. Uw echtgenote keerde twee keer terug naar Afghanistan: van 28 september 2017 tot 26 december 2017 en van 10 juli 2018 tot 3 september 2018. De laatste reis werd uw echtgenote vergezeld van zes van jullie kinderen. Jullie terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden vrees.

Teneinde jullie de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werden u en uw echtgenote op 19 december 2018 gehoord door het CGVS. De redenen die jullie aanbrachten voor het behoud van jullie status kunnen een behoud van jullie internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Uw echtgenote keerde in 2017 een drietal maanden terug naar Afghanistan samen met haar zus omdat haar vader ziek was (CGVS 19/12/2018 p.8). Tijdens deze drie maanden zag uw echtgenote haar vader slechts twintig dagen of een maand, toen haar vader vanuit Kandahar op bezoek kwam in Kabul waar uw echtgenote en uw schoonzus verbleven bij uw broer E. (CGVS A. S. 19/12/2018 p.3). Indien uw echtgenote louter omwille van de medische situatie van haar vader naar Afghanistan zou zijn gereisd om hem bij te staan, kan verwacht worden dat ze het bezoek daartoe beperkte. Dat zij daarbuiten nog meer dan twee maanden in Afghanistan bleef, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien keerde uw echtgenote nogmaals terug naar Afghanistan, opnieuw voor een langere periode. In de zomervakantie van 2018 keerden jullie met heel het gezin terug naar Afghanistan (CGVS 19/12/2018 p.9). Deze keer geeft u als reden voor het bezoek de ziekte en het overlijden van uw moeder (CGVS 19/12/2018 p.9). Dat uw moeder ziek was, verklaart niet dat uw echtgenote en kinderen drie maanden naar Afghanistan terugkeerden. Op het moment dat uw moeder zou zijn gestorven – op 10 augustus 2018 – verbleven uw echtgenote en kinderen al een maand in Afghanistan (CGVS 19/12/2018 pp.9-10) en

nadat uw moeder is gestorven bleven zij nog tot 3 september 2018 alvorens terug te keren naar België (CGVS 19/12/2018 p.9). Als verklaring voor hun lange verblijf argumenteert u dat de kinderen nog vakantie hadden en dat ze niet meteen een reden zagen om al vroeger terug te keren (CGVS 19/12/2018 pp. 9 en 11). Uit deze verklaringen blijkt allerminst dat jullie nog een vrees voor vervolging koesteren in Afghanistan.

Bovendien zijn er vermoedens dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over de dood van uw moeder om jullie terugkeer te verklaren. Zo verklaart u dat zij een vijftal dagen in het ziekenhuis van Karachi verbleef, terwijl uit de informatie op de overlijdensakte die u voorlegt blijkt dat zij op 25 juli 2018 werd binnengebracht en op 10 augustus 2018 is overleden (CGVS 19/12/2018 pp.6 en 10; document 11). Uw echtgenote weet niet hoelang uw moeder in het ziekenhuis in Karachi verbleef voor ze stierf terwijl zij in die periode in Afghanistan verbleef bij uw broer E. (CGVS A. S. 19/12/2018 p.3). Dat uw broers en uw echtgenote u geen details gaven over de situatie van uw moeder om u niet ongerust te maken is niet aannemelijk aangezien uw echtgenote speciaal voor deze situatie naar Afghanistan zou zijn gereisd en u vijf dagen na het overlijden van uw moeder in Afghanistan arriveerde (CGVS 19/12/2018 p.10). In deze context kan verwacht worden dat u goed op de hoogte bent van de medische behandeling en de gebeurtenissen voor haar overlijden. U legt prints neer van foto's van het graf van uw moeder (document 13) maar het graf op de foto lijkt bewerkt te zijn om een bewijs te vormen voor het overlijden van uw moeder. De graftekst is namelijk aangebracht op een affiche of doek dat op een graf werd aangebracht. Dit document vormt dus geen bewijs voor het overlijden, integendeel.

U benadrukt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat jullie in Kabul verbleven, ver van de stad Kandahar waar uw problemen plaatsvonden (CGVS 19/12/2018 p.11). Uit deze verklaring blijkt dat jullie geen vrees hadden om in Kabul te verblijven. Wanneer u gevraagd wordt of u zich in Kabul zou kunnen vestigen verklaart u wel dat u de taliban ook in Kabul vreest (CGVS 19/12/2018 p.12) maar gezien uw eerdere uitspraak dat jullie zich daar ver van Kandahar bevonden en door jullie gedrag, namelijk een lang verblijf met de kinderen, kan er geen geloof aan worden gehecht dat u de taliban in Kabul vreest.

Behalve de vaststelling dat jullie persoonlijk gedrag later erop wijst dat jullie geen vervolging vrezen, blijkt bovendien uit de huidige verklaringen van u en uw echtgenote dat de vluchtelingenstatus jullie werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en valse verklaringen.

Zo verklaarde u dat uw zoon H. in de wijk Durahi in de stad Kandahar ontvoerd werd door de taliban en dat hij ongeveer tien maanden werd vastgehouden (CGVS 21/11/2014 p.10). De verklaringen die u en uw echtgenote hierover afleggen tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 december 2018 zijn echter volledig tegenstrijdig met jullie eerdere verklaringen. Zo verklaart u eerst dat uw zoon ongeveer tien maanden bij de taliban verbleef (CGVS 21/11/2014 p.10) om dan later te verklaren dat de ontvoering elf maanden tot een jaar duurde (CGVS 19/12/2018 p.7). Uw echtgenote weet niets meer over de ontvoering van uw zoon. Wanneer haar wordt gevraagd om alles te vertellen wat zij weet over de ontvoering van haar zoon, verklaart zij dat ze enkel weet dat hij er niet was (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Zij heeft er geen idee van hoe lang uw zoon door de taliban gekidnapt werd (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). En hoewel u steeds verklaarde dat uw zoon in Kandahar ontvoerd werd, verklaart uw echtgenote nu eerst dat hij in Koshal Khan in Kabul werd meegenomen (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Later zegt ze dat ze niet meer weet of hij in Kabul of in Kandahar werd ontvoerd (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). U verklaart dat u terugkeerde naar Kandahar omdat uw zoon ontvoerd werd en uw echtgenote huilde. Uit deze verklaring blijkt dat u op vraag van uw echtgenote terugkeerde omwille van deze ontvoering (CGVS 21/11/2014 p.10). Uw echtgenote verklaart echter dat zij pas op de dag dat uw zoon H. werd vrijgelaten vernam dat de taliban hem hadden ontvoerd (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Omwille van deze tegenstrijdigheden kan er nog allerminst geloof worden gehecht aan de ontvoering van jullie zoon H. ten gevolge van uw beroepsactiviteiten voor de Amerikanen.

Bovendien is het opmerkelijk dat uw dochter R., die ook gehoord werd door het CGVS in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, niets weet over uw activiteiten voor de Amerikanen of de bedreigingen die u heeft gekregen in Afghanistan. Zij weet niet welke problemen u ondervond of om welke reden u bedreigd werd (CGVS A. R. (...) p.8). Op de vraag om te vertellen welke problemen u nog heeft gekend na uw terugkeer naar Afghanistan, kan zij hier geen antwoord op geven. Zij rept alleszins met geen woord over de ontvoering van uw zoon H., terwijl u verklaarde dat u precies omwille van deze ontvoering terugkeerde (CGVS A. R. (...) p.9).

Naast de vaststelling dat jullie valse verklaringen hebben afgelegd over jullie situatie in Afghanistan en de problemen die jullie daar zouden hebben ondervonden, merkt het CGVS ook op dat jullie tegenstrijdige

en vage verklaringen afleggen over de plaatsen waar jullie hebben gewoond in Afghanistan en over de woonplaatsen van uw familieleden.

U verklaart dat jullie steeds in de stad Kandahar woonden. Ook na de beschieting door de taliban in 2010, een drietal jaar voor uw eerste vertrek naar België, zouden jullie in Kandahar zijn blijven wonen (CGVS 21/11/2014 p.3). Tijdens uw eerste verblijf in België verbleven uw echtgenote en kinderen volgens uw verklaringen bij uw broer E. in de wijk Chowni in de stad Kandahar (CGVS 19/12/2018 p.4). En toen u en uw echtgenote na uw terugkeer opnieuw naar België reisden, bleven uw kinderen volgens uw verklaringen bij uw broer E. in Kandahar (CGVS 21/11/2014 p.12-13). Uw broer E. zou sinds twee jaar in Kabul wonen (CGVS 19/12/2018 p.4). Uw echtgenote verklaart echter dat jullie bij uw broer E. in de wijk Koshal Khan in Kabul woonden sinds uw beschieting (in 2010) en dat jullie daar ook verbleven toen uw zoon werd ontvoerd in 2014 (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Jullie hebben nadien volgens de verklaringen van uw echtgenote niet meer in Kandahar gewoond CGVS A. S. 19/12/2018 p.4).

Ook over de verblijfplaats van jullie zoon H. leggen jullie vage en tegenstrijdige verklaringen af. Jullie zouden hem na jullie vertrek met een smokkelaar naar Rusland hebben gestuurd (CGVS 19/12/2018 p.7). Wanneer u verschillende keren wordt gevraagd om gedetailleerd te vertellen over de verblijfplaatsen van H. sinds zijn vrijlating, verklaart u vaag dat hij verschillende keren vertrok uit Afghanistan met de bedoeling om naar België te reizen maar dat hij daar niet in slaagde (CGVS 19/12/2018 p.7). U verklaart dat hij ofwel in Afghanistan ofwel in Tadzjikistan verblijft (CGVS 19/12/2018 p.7). Gevraagd waar hij sinds zijn vertrek naar Rusland woont, verklaart u dat hij bij de smokkelaar verblijft (CGVS 19/12/2018 p.7). U vermeldt daarnaast dat hij ook naar India en Dubai ging (CGVS 19/12/2018 p.7). In de tussenperiodes zou hij bij uw broer of vrienden in Kabul verblijven (CGVS 19/12/2018 p.8). Uw echtgenote verklaart dat uw zoon H. ofwel in Kabul is ofwel ergens anders (CGVS A. S. 19/12/2018 p.3). Zij verklaart dat uw zoon verschillende keren tot Iran geraakte, maar steeds teruggestuurd werd en dan bij zijn oom in Kabul verbleef (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Uw dochter R. verklaart evenmin te weten waar haar broer H. verblijft (CGVS A. R. (...) p.7). U heeft nochtans af en toe contact met hem en R. zag hem voor het laatst toen zij naar hier kwam (CGVS 19/12/2018 p.7; CGVS A. R. (...) p.7). Het is niet geloofwaardig dat jullie niet weten waar H. verblijft en het heeft er alle schijn van dat jullie met deze tegenstrijdige en vage verklaringen willen verhullen wat de precieze leefsituatie van jullie oudste zoon is.

Uit bovenstaande elementen blijkt dat jullie persoonlijk gedrag erop wijst dat jullie geen vervolging vrezen en dat de vluchtelingenstatus jullie werd toegekend op grond van feiten die jullie verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Bijgevolg wordt jullie vluchtelingenstatus op basis van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet ingetrokken.

De documenten die u en uw echtgenote voorleggen hebben geen invloed op bovenstaande beslissing. De paspoorten en reispassen bevestigen jullie identiteit en jullie terugkeer naar Afghanistan. De voorschriften voor medicijnen voor uw schoonvader hebben geen bewijswaarde. Deze bevestigen uw verklaring dat uw schoonvader ziek was, maar bieden geen verschoning voor jullie terugkeer. Er werd ook uitgebreid gemotiveerd waarom de ziekte van uw schoonvader geen geldige reden vormt voor de terugkeer naar Afghanistan van uw echtgenote. De grafzerk waarvan u een foto voorlegt ziet er, zoals reeds werd opgemerkt, bewerkt uit. Bovendien zijn uw verklaringen over de dood van uw moeder niet geloofwaardig, waardoor ook de overlijdensakte en het verzendingsbewijs van deze akte hun bewijswaarde verliezen (zie boven).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd.

Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Hoewel u en uw echtgenote oorspronkelijk afkomstig zijn van de provincie Kandahar, blijkt uit jullie verklaringen dat jullie geruime tijd in Kabul hebben verbleven. U verklaart dan wel dat jullie steeds in Kandahar woonden en dat uw echtgenote en kinderen ook steeds in Kandahar verbleven bij uw broer E. tot zij naar België kwamen (CGVS 19/12/2018 p.4), maar uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie al geruime tijd in de stad Kabul woonden. Zij verklaart namelijk dat jullie sinds uw beschieting – in 2010 - in de wijk Koshal Khan in Kabul verbleven en dat jullie nadien nooit meer in Kandahar hebben gewoond (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Bovendien beschikken jullie over een familiaal netwerk in Kabul, uw broer E. woont er en uw zoon H. verblijft er op zijn minst regelmatig (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4; CGVS 19/12/2018 pp.5,8). Er is sprake van familiale solidariteit. Bij jullie terugkeer konden jullie steeds in Kabul bij uw broer E. terecht en ook jullie beide ouders werden er steeds opgevangen toen zij ziek waren (CGVS 19/12/2018 p.9; CGVS A. S. 19/12/2018 p.3). U leidde vroeger een transportbedrijf. De vaardigheden die u daarbij ontwikkelde en het netwerk dat u daarbij uitbouwde kan u bij een terugkeer aanwenden om opnieuw aan de slag te gaan. Daarnaast verklaart u dat u na de stopzetting van uw bedrijf een aantal voertuigen verkocht en dat drie ervan nog steeds in uw bezit zijn (CGVS 19/12/2018 p.7).

U heeft medische problemen, namelijk pijn in de rug en aan uw hand (zie document 14), maar deze verhinderen u niet om zelfstandig te leven en te werken.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als familie een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u de taliban ook in Kabul vreest en dat het feit dat zij u in het midden van de stad Kandahar beschoten toont dat ze het belangrijk vinden om u uit te schakelen (CGVS 19/12/2018 p.12). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Ook jullie terugkeer naar Afghanistan doet sterk afbreuk aan jullie verklaarde vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

- De beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/09/2014

Overdracht CGVS: 09/10/2014

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 december 2018 van 12.14 uur tot 12.50 uur, bijgestaan door een tolk Pashtou. Uw advocaat Meester MWEZE SIFA, Gloria loco Meester OGUMULA, Maxwell was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U heeft de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtoun en moslim. U bent gehuwd met A. A. (CGVS (...); O.V. (...)) en jullie hebben acht kinderen. U en uw echtgenoot zijn afkomstig uit het district Arghandab in de provincie Kandahar en woonden in de stad Kandahar.

Op 19 februari 2013 diende uw echtgenoot een verzoek tot internationale bescherming in.

Hij verklaarde dat hij de taliban vreesde omdat hij acht jaar een transportbedrijf had en goederen vervoerde naar Amerikaanse basissen. Hij werd beschoten door de taliban nadat hij verschillende waarschuwingen had genegeerd en zette zijn werk een tijd stop om deze later te hernemen in Hairatan in de buurt van de Afghaans-Oezbeekse grens. Hij kwam opnieuw in het vizier van de taliban en toen na een aantal bedreigingen een bom aan zijn deur werd geplaatst, besloot hij Afghanistan in februari 2013 te verlaten. U en uw kinderen bleven in Kandahar.

Het CGVS nam een beslissing tot weigering op 31 mei 2013 omdat de verklaringen van uw echtgenoot over zijn problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen omdat uw echtgenoot reeds België had verlaten en niet inging op de uitnodiging tussen te komen. Uw echtgenoot keerde op 29 juli 2013 vrijwillig terug naar Afghanistan.

U kwam samen met uw echtgenoot naar België en diende op 22 september 2014 een verzoek om internationale bescherming in. Uw echtgenoot diende op dezelfde datum een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Uw echtgenoot verklaart bij zijn tweede verzoek dat hij terugkeerde naar Afghanistan omdat hij van u hoorde dat jullie oudste zoon, H., werd gekidnapt in ruil voor losgeld. Hij verkocht jullie huis en betaalde 200.000 dollar in ruil voor de vrijlating van jullie zoon. Jullie vluchtten samen naar België. Uw zoon H. vluchtte naar Rusland. Uw andere kinderen verbleven bij familie in de stad Kandahar.

U en uw echtgenoot werden op 4 december 2014 erkend als vluchteling. Uw kinderen (behalve uw meerderjarige oudste zoon H.) vervoegden jullie eind 2015 via de procedure van gezinshereniging.

Op 4 september 2018 werden u en uw echtgenoot door de luchtvaartpolitie te Düsseldorf (Duitsland) gecontroleerd. U en uw echtgenoot waren in het bezit van een geldige Belgische verblijfstitel (B-kaart) en van een nationaal Afghaans paspoort dat werd afgeleverd op 10 juli 2017 door het Consulaat Generaal van Afghanistan in Bonn (Duitsland). In- en uitreisstempels in deze Afghaanse paspoorten toonden dat jullie zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

Uw echtgenoot verbleef in Afghanistan van 15 augustus 2018 tot 3 september 2018. U reisde twee keer naar Afghanistan: eens van 28 september 2017 tot 26 december 2017 en eens van 10 juli 2018 tot 3 september 2018.

Op 26 oktober 2018 ontving het CGVS een verzoek van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om de vluchtelingenstatus van u en uw echtgenoot te heronderzoeken en eventueel in te trekken omdat jullie terugkeerden naar jullie land van herkomst en de autoriteiten van dit land van herkomst hebben gecontacteerd om een nationaal paspoort te bekomen. Gezien deze nieuwe elementen in uw dossier, werden u en uw echtgenoot op 19 december 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U verklaart dat u van 28 september 2017 tot 26 december 2017 samen met uw zus in Afghanistan verbleef omdat uw vader ziek was. Uw echtgenoot verklaart dat hij op 15 augustus 2018 naar Afghanistan reisde omdat zijn moeder op 10 augustus 2018 is overleden en hij de familie wilde bezoeken. U en de kinderen vertrokken al een maand eerder omdat uw schoonmoeder ziek was en de kinderen vakantie hadden. Jullie verklaren dat jullie steeds in Kaboel bleven bij uw schoonbroer E. die daar sinds 2 jaar woont. De rest van jullie familie zou nog steeds in Kandahar wonen.

Ter staving van uw verklaringen leggen u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: overlijdensakte moeder (origineel), het verzendingsbewijs van deze akte, medische documenten (voorschriften) van de vader (kopie), foto van grafzerk schoonmoeder, medische documenten echtgenoot (kopie), Afghaanse paspoorten VZ en echtgenoot (uitgegeven op 22 juni 2016, origineel) en vluchtelingenpaspoorten VZ en echtgenoot (origineel).

B. Motivering

U en uw echtgenoot roepen dezelfde asielmotieven in. We verwijzen naar de beslissing van uw echtgenoot:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

*"• artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie),
• artikelen 48/3, 48/4, 55/3/1 §2, 2° van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet),
• artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald materiële motiveringsplicht,
• het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting om alle gegevens van het dossier in overweging te nemen."*

"• schending van artikel 3 EVRM."

Wat de intrekking van de vluchtelingenstatus betreft lichten verzoekers toe als volgt:

"Ten eerste heeft de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van verzoekers ingetrokken omwille van hun bezoek aan Afghanistan wegens medische situatie en overleden van dichtstbij leden van hun familie.

Volgens de bestreden beslissing, "jullie terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden vrees. (...) uit deze verklaringen blijkt allerm minst dat jullie nog een vrees voor vervolging koesteren in Afghanistan (...). Bovendien zijn er vermoedens dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over de dood van uw moeder om jullie terugkeer te verklaren (...). Bovendien zijn uw verklaringen over de dood van uw moeder niet geloofwaardig, waaronder ook de overlijdensakte".

Verzoekers hebben de eer hierop te antwoorden door de aandacht van Uw Raad te vestigen op de voorbereidende werkzaamheden van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zijnde Doc. Parl. Kamer, Zitting 2005-2006, n°2478-001 (stuk2).

Wat het persoonlijk gedrag betreft, zijnde de terugkeer naar het land van herkomst en de afwezigheid van vrees voor vervolging, is de wetgever van de Vreemdelingenwet van mening dat "voor wat betreft de hierboven vermelde notie van «persoonlijk gedrag dat er later op wijst dat hij geen vervolging vreest» dient benadrukt te worden dat niet iedere terugkeer naar het land van oorsprong per definitie wijst op een afwezigheid van vrees voor vervolging. Een vreemdeling die bijv. voor korte tijd terugkeert naar zijn land van oorsprong omwille van bijzondere redenen (bijv. overlijden van een nauw familielid) kan nog altijd een vrees voor vervolging hebben, dat bijv. aangetoond wordt door de omstandigheden waarin hij gereisd heeft (clandestiene binnenkomst in land van oorsprong bijv.). Anderzijds is het zo dat een terugkeer naar het land van oorsprong, waarbij er geen indicatie is dat er nog een vrees voor vervolging is, kan wijzen op een initieel verkeerde beoordeling van het risico van vervolging" (Doc. Parl. Kamer, Zitting 2005-2006, n°2478-001, p. 91).

Uit de voorbereidende werkzaamheden van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet, stelt Uw Raad ontegensprekelijk vast dat niet elke terugkeer naar het land van herkomst op zich een aanwijzing vormt dat verzoekers geen vrees voor vervolging meer hebben in de zin van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Uit het dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers een bijzondere reden hebben om naar Afghanistan terug te keren, zijnde de ziekte en overleden van dichtstbij leden van hun familie. Deze ziekte en overleden worden met originele documenten in het administratief dossier gestaafd.

Conform de geest van de wetgever van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet, vormen de ziekte en overleden van zijn moeder een verschoningsgrond voor hun terugkeer naar Afghanistan. Dienvolgens wijst deze terugkeer niet aan dat verzoekers geen vrees voor vervolging in Afghanistan hebben.

Uit de motivering van de bestreden beslissing, is deze laatste van mening dat "er vermoedens zijn dat verzoeker een bedrieglijke verklaringen over de dood van zijn moeder aflegde".

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing maar een vermoedens heeft en toont de bestreden beslissing niet aan dat zijn moeder niet overleden is. Evenmin betwist de bestreden beslissing niet dat zijn moeder overleden is.

Uit het administratief dossier treft Uw Raad het originele overlijdensakte van zijn moeder waaruit blijkt dat zijn moeder degelijk overleden is.

Meer nog motiveert de bestreden beslissing niet waarom voormelde overlijdensakte niet authentieke is. Het gaat degelijk om een authentieke overlijdensakte houdende de overleden van zijn moeder wat een verschoningsgrond vormt voor hun terugkeer naar Afghanistan. Deze terugkeer, gezien de verschoningsgrond, is geen persoonlijk gedrag waarop wijst dat verzoekers geen vrees voor vervolging in Afghanistan niet meer hebben.

Het is voor verzoeker onduidelijk waarom voormelde overlijdensakte niet geloofwaardig is terwijl de bestreden beslissing niet betwist dat zijn moeder overleden is.

Hieromtrent is het CGVS onduidelijk en voldoet de bestreden beslissing niet aan de materiële motiveringsplicht.

Meer nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker, wegens zijn beroepsactiviteiten in Afghanistan, een high profile doelwit is van de terreurgroeperingen in Afghanistan en heeft naar de toekomst nog steeds vrees voor vervolging.

Terechte heeft Uw Raad geoordeeld dat de vluchtelingenstatus niet mag ingetrokken worden wanneer de vrees voor vervolging nog steeds gegrond is (RvV 11 juni 2015, nr. 147.624).

Verzoekers zijn van mening dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de bijzondere reden waarom zij naar Afghanistan terugkeerden in de zin en geest van de wetgever van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede is de bestreden beslissing ten onrechte van mening dat de vluchtelingenstatus van verzoekers ingetrokken dient te worden volgens een beweerde verkeerd weergegeven of achterhouden van feiten en valse verklaringen.

Volgens de bestreden beslissing hebben verzoekers tegenstrijdige en vage verklaringen afgelegd omtrent hun verblijfplaatsen in Afghanistan en de ontvoering van hun zoon H.

Verzoekers hebben de eer hierop te antwoorden dat, uit een bloemlezen van hun gehoorverslagen in 2014 en 2018 stelt Uw Raad vast dat de door de bestreden beslissing beweerde tegenstrijdigheden of vaagheden niet doorslaggevend zijn en niet ernstig genoeg om de intrekking van hun vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.

Dienvolgens en gezin de geest van de wetgever in voornoemde voorbereidende werkzaamheden bij de totstandkoming van artikel 55/3/1 §2 2° van Vreemdelingenwet, zijn verzoekers van mening dat de bestreden beslissing voormelde normen schendt, waaronder de materiële motiveringsplicht samenlezen met artikel 55/3/1 §2 2° van Vreemdelingenwet.

Indienen Uw Raad van mening zou zijn dat de bestreden beslissing voormelde normen niet schendt, zijn verzoekers van mening dat de bestreden beslissing eveneens schuldig. gemaakt heeft aan de schending van de hierna vermelde normen."

Wat de subsidiaire beschermingsstatus en het intern vestigingsalternatief betreft, zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in dat land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

In casu en in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot intrekking van vluchtelingenstatus van verzoekers zich beperkt tot lichtzinnige overwegingen.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekers niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Teneinde de vluchtelingenstatus van verzoekers in te trekking, heeft de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in Kabul geanalyseerd door zich te baseren op het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 en de EASO Country note: Afghanistan van juni 2019.

Uit voormelde rapporten in het administratieve dossier, bevestigde de bestreden beslissing ontegensprekelijk dat "het gros van het geweld dat in de hoofdstad Kabul plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile " doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghaan Nationale Security Forces (ANSF) overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid".

De vraag is, is verzoeker, door zijn bewezen samenwerking met buitenlandstroepen, een "high profile" doelwit van terreurgroeperingen in Afghanistan?

Welnu, uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker, door zijn beroepsactiviteiten in Afghanistan, een "high profile" doelwit van terreurgroeperingen in Afghanistan is.

Gedurende acht jaar heeft verzoeker diensten voor de Amerikaanse basissen in Afghanistan geleverd. Aldaar heeft verzoeker zijn eigen transportbedrijf en als zaakvoerder van deze bedrijf heeft goederen naar de verschillende Amerikaanse basissen vervoerd. Naar aanleiding van deze dienstverlening werd verzoeker en zijn familie door de taliban gevisieerd. Dat verzoeker, door zijn beroepsactiviteiten, voor de Amerikaanse basissen gewerkt heeft en dat hij hierdoor door de taliban wordt gevisieerd, wordt door de bestreden beslissing niet in twijfel gebracht.

Hieruit volgt dat verzoekers geen gewone zaakvoerder in Afghanistan is. In tegendeel heeft hij via zijn beroep een zeker graad van bekendheid bij terreurorganisatie in Afghanistan, zijnde als iemand die op hogere niveau voor de Amerikaanse basissen aannemelijk dienst verleend heeft. Wat hem een potentiële "high profile" doelwit in het verleden en toekomst in Afghanistan gemaakt heeft. Voormelde werkzaamheden worden door de bestreden beslissing niet betwist.

Verzoeker stelt helaas vast dat zijn "high profile" bij de motivering van de bestreden beslissing niet in overweging wordt genomen met als gevolg dat de bestreden beslissing tot een onredelijk besluit is gekomen, zijnde de intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

De bestreden beslissing kan niet met zekerheid volhouden dat verzoeker, ondanks zijn werkzaamheden voor buitenslands troepen in Afghanistan geen reëel risico loopt op ernstige schade door zijn louter aanwezigheid in Afghanistan in de zin van artikel 48/4, b en c van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt dienvolgens artikel 48/4, b en c van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht door de vluchtelingenstatus van verzoekers in te trekken op grond van de motivering dat verzoekers in Kabul geen risico op ernstige schade loopt terwijl uit zijn beroepsactiviteiten in Afghanistan blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een "high profile" doelwit is van terreurgroeperingen zoals de taliban en de AGE's die nog steeds in Kabul complexe aanslagen plegen.

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoekers in Afghanistan het reële risico lopen om hun leven of persoon getroffen te worden door omstandigheden in de zin van artikel 48/4 §2 b en c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

"In het kader van het onderzoek naar een intern vestigingsalternatief, is de bestreden beslissing van mening dat verzoeker zijn beroepsactiviteiten in Kabul kan hervatten. Meer nog, dat Kabul een redelijk intern vestigingsalternatief is.

Volgens de bestreden beslissing "de vaardigheden die u daarbij ontwikkelde en het netwerk dat u daarbij uitbouwde kan u bij een terugkeer aanwenden om opnieuw aan de slag in Kabul te gaan".

Welnu, uit het dossier blijkt dat verzoeker medische problemen heeft naar aanleiding van de aanslagen van taliban die hij in Afghanistan gehad heeft. Meer nog is verzoeker op heden en naar aanleiding van verschillende medische operaties arbeidsongeschikt met acht minderjarige kinderen ten laste. Dit houdt in dat hij niet in staat is om in Kabul met zijn vaardigheden aan de slag te gaan.

Verzoeker is van mening dat als hij medische problemen heeft, arbeidsongeschikt is met acht minderjarige kinderen ten laste, dan is Kabul voor hem geen redelijk intern vestigingsalternatief aangezien hij aldaar, wegens zijn arbeidsongeschiktheid en met acht minderjarige kinderen ten laste, op geen familiale solidariteit of netwerk op korte of langere termijn kan rekenen.

Meer nog en gezien de veiligheidsproblematiek in Kabul, zijn de voorzieningen in Kabul op een korte of langer termijn volledig ondermaat, met een reële risico dat verzoeker en zijn gezin blootgesteld zullen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Het is voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat hij in Kabul zijn beroepsactiviteiten kan hervatten terwijl de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker medische problemen heeft en arbeidsongeschikt is met acht minderjarige kinderen ten laste.

Hoe kan hij met zijn vaardigheden in Kabul aan de slag gaan terwijl hij medische problemen heeft en arbeidsongeschikt is?

Met andere woorden, motiveert de bestreden beslissing niet hoe Kabul een redelijke intern vestigingsalternatief kan zijn terwijl deze beslissing niet betwist dat verzoeker een medische problemen heeft en arbeidsongeschikt is met acht minderjarige kinderen ten laste. Met zijn gezondheidsproblemen is verzoeker arbeid niet geschikt om een beroepsactiviteiten in Kabul te hervatten, laat staan met zijn vaardigheden aan de slag te gaan.

Hieruit blijkt dat Kabul geen redelijk intern vestigingsalternatief aangezien verzoeker, wegens zijn medische problemen en arbeidsongeschiktheid, geen redelijk toegang tot de arbeidsmarkt heeft en in Kabul zijn zelfstandig beroepsactiviteiten niet kunnen hervatten. Dit is een relevant element waarmee de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft conform het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting om alle gegevens van het dossier in overweging te nemen.

Dienvolgens is de bestreden beslissing onduidelijk en is niet conform aan voormelde normen, waaronder de materiële motiveringsplicht en de verplichting om alle gegevens van het dossier in overweging te nemen.

De bestreden beslissing is hieromtrent niet gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en kan, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, niet kunnen gecontroleerd worden. Met andere worden heeft de bestreden beslissing geen rechtsgeldige motieven en schendt hierdoor de materiële motiveringsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet:

*"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in:
(...)*

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest."

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund.

2.3. *In casu* stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker en verzoekster zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Verzoeker keerde terug van 15 augustus 2018 tot 3 september 2018 en verzoekster keerde een eerste keer terug van 28 september 2017 tot 26 december 2017 en vervolgens, samen het zes van hun kinderen, van 10 juli 2018 tot 3 september 2018.

De bestreden beslissingen oordeelden aldus terecht dat verzoekers' gedrag onverenigbaar is met de door hen geschetste vrees voor vervolging in Afghanistan.

De door verzoekers aangehaalde redenen voor hun terugkeer naar Afghanistan zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het 'vrijwillige karakter' van verzoekers' terugkeer naar Afghanistan, noch aan het besluit dat hun terugkeer onverenigbaar is met de door hen geschetste vrees voor vervolging in Afghanistan. Noch het algemeen betoog dat zij terugkeerden omwille van de medische situatie en het overlijden van dichte familieleden, noch de verwijzing naar de voorbereidende werken van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, weerlegt de motieven van de bestreden beslissingen op dit punt. De commissaris-generaal heeft hierbij wel degelijk rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoekers reisden en verbleven, alsook de duur van verblijf in Afghanistan.

In de bestreden beslissingen werd immers terecht geoordeeld dat:

"Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u teruggekeerd bent naar Afghanistan op 15 augustus 2018 en bent teruggekeerd naar België op 3 september 2018. Uw echtgenote keerde twee keer terug naar Afghanistan: van 28 september 2017 tot 26 december 2017 en van 10 juli 2018 tot 3 september 2018. De laatste reis werd uw echtgenote vergezeld van zes van jullie kinderen. Jullie terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden vrees.

Teneinde jullie de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werden u en uw echtgenote op 19 december 2018 gehoord door het CGVS. De redenen die jullie aanbrachten voor het behoud van jullie status kunnen een behoud van jullie internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Uw echtgenote keerde in 2017 een drietal maanden terug naar Afghanistan samen met haar zus omdat haar vader ziek was (CGVS 19/12/2018 p.8). Tijdens deze drie maanden zag uw echtgenote haar vader slechts twintig dagen of een maand, toen haar vader vanuit Kandahar op bezoek kwam in Kabul waar uw echtgenote en uw schoonzus verbleven bij uw broer E. (CGVS A. S. 19/12/2018 p.3). Indien uw echtgenote louter omwille van de medische situatie van haar vader naar Afghanistan zou zijn gereisd om hem bij te staan, kan verwacht worden dat ze het bezoek daartoe beperkte. Dat zij daarbuiten nog meer dan twee maanden in Afghanistan bleef, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien keerde uw echtgenote nogmaals terug naar Afghanistan, opnieuw voor een langere periode. In de zomervakantie van 2018 keerden jullie met heel het gezin terug naar Afghanistan (CGVS 19/12/2018 p.9). Deze keer geeft u als reden voor het bezoek de ziekte en het overlijden van uw moeder (CGVS 19/12/2018 p.9). Dat uw moeder ziek was, verklaart niet dat uw echtgenote en kinderen drie maanden naar Afghanistan terugkeerden. Op het moment dat uw moeder zou zijn gestorven – op 10 augustus 2018 – verbleven uw echtgenote en kinderen al een maand in Afghanistan (CGVS 19/12/2018 pp.9-10) en nadat uw moeder is gestorven bleven zij nog tot 3 september 2018 alvorens terug te keren naar België (CGVS 19/12/2018 p.9). Als verklaring voor hun lange verblijf argumenteert u dat de kinderen nog vakantie hadden en dat ze niet meteen een reden zagen om al vroeger terug te keren (CGVS 19/12/2018 pp. 9 en 11). Uit deze verklaringen blijkt allerminst dat jullie nog een vrees voor vervolging koesteren in Afghanistan.

Bovendien zijn er vermoedens dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over de dood van uw moeder om jullie terugkeer te verklaren. Zo verklaart u dat zij een vijftal dagen in het ziekenhuis van Karachi verbleef, terwijl uit de informatie op de overlijdensakte die u voorlegt blijkt dat zij op 25 juli 2018 werd binnengebracht en op 10 augustus 2018 is overleden (CGVS 19/12/2018 pp.6 en 10; document 11). Uw echtgenote weet niet hoelang uw moeder in het ziekenhuis in Karachi verbleef voor ze stierf terwijl zij in die periode in Afghanistan verbleef bij uw broer E. (CGVS A. S. 19/12/2018 p.3). Dat uw broers en uw echtgenote u geen details gaven over de situatie van uw moeder om u niet ongerust te maken is niet aannemelijk aangezien uw echtgenote speciaal voor deze situatie naar Afghanistan zou zijn gereisd en u vijf dagen na het overlijden van uw moeder in Afghanistan arriveerde (CGVS 19/12/2018 p.10). In deze context kan verwacht worden dat u goed op de hoogte bent van de medische behandeling en de gebeurtenissen voor haar overlijden. U legt prints neer van foto's van het graf van uw moeder (document 13) maar het graf op de foto lijkt bewerkt te zijn om een bewijs te vormen voor het overlijden van uw moeder. De graftekst is namelijk aangebracht op een affiche of doek dat op een graf werd aangebracht. Dit document vormt dus geen bewijs voor het overlijden, integendeel.

U benadrukt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat jullie in Kabul verbleven, ver van de stad Kandahar waar uw problemen plaatsvonden (CGVS 19/12/2018 p.11). Uit deze verklaring blijkt dat jullie geen vrees hadden om in Kabul te verblijven. Wanneer u gevraagd wordt of u zich in Kabul zou kunnen vestigen verklaart u wel dat u de taliban ook in Kabul vreest (CGVS 19/12/2018 p.12) maar gezien uw eerdere uitspraak dat jullie zich daar ver van Kandahar bevonden en door jullie gedrag, namelijk een lang verblijf met de kinderen, kan er geen geloof aan worden gehecht dat u de taliban in Kabul vreest."

Verzoekers tonen overigens niet aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen over de ziekte en het overlijden van verzoekers moeder, geloofwaardig zijn en als verschoningsgrond voor hun terugkeer naar Afghanistan moet worden aanvaard. *In casu* wordt de commissaris-generaal gevolgd in zijn argumentatie dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de ziekte en het overlijden van verzoekers moeder en de voorgelegde documenten geen bewijs vormen voor het overlijden.

Verzoekers verwijzen verder in het verzoekschrift naar hun vrees voor vervolging door de taliban omwille van het profiel van verzoeker die wegens zijn beroepsactiviteiten een *high profile* doelwit is, doch zij gaan hiermee voorbij aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen dat:

"Behalve de vaststelling dat jullie persoonlijk gedrag later erop wijst dat jullie geen vervolging vrezen, blijkt bovendien uit de huidige verklaringen van u en uw echtgenote dat de vluchtelingenstatus jullie werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en valse verklaringen.

Zo verklaarde u dat uw zoon H. in de wijk Durahi in de stad Kandahar ontvoerd werd door de taliban en dat hij ongeveer tien maanden werd vastgehouden (CGVS 21/11/2014 p.10). De verklaringen die u en uw echtgenote hierover afleggen tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 december 2018 zijn echter volledig tegenstrijdig met jullie eerdere verklaringen. Zo verklaart u eerst dat uw zoon ongeveer tien maanden bij de taliban verbleef (CGVS 21/11/2014 p.10) om dan later te verklaren dat de ontvoering elf maanden tot een jaar duurde (CGVS 19/12/2018 p.7). Uw echtgenote weet niets meer over de ontvoering van uw zoon. Wanneer haar wordt gevraagd om alles te vertellen wat zij weet over de ontvoering van haar zoon, verklaart zij dat ze enkel weet dat hij er niet was (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Zij heeft er geen idee van hoe lang uw zoon door de taliban gekidnapt werd (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). En hoewel u steeds verklaarde dat uw zoon in Kandahar ontvoerd werd, verklaart uw echtgenote nu eerst dat hij in Koshal Khan in Kabul werd meegenomen (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Later zegt ze dat ze niet meer weet of hij in Kabul of in Kandahar werd ontvoerd (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). U verklaart dat u terugkeerde naar Kandahar omdat uw zoon ontvoerd werd en uw echtgenote huilde. Uit deze verklaring blijkt dat u op vraag van uw echtgenote terugkeerde omwille van deze ontvoering (CGVS 21/11/2014 p.10). Uw echtgenote verklaart echter dat zij pas op de dag dat uw zoon H. werd vrijgelaten vernam dat de taliban hem hadden ontvoerd (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Omwille van deze tegenstrijdigheden kan er nog allerm minst geloof worden gehecht aan de ontvoering van jullie zoon H. ten gevolge van uw beroepsactiviteiten voor de Amerikanen.

Bovendien is het opmerkelijk dat uw dochter R., die ook gehoord werd door het CGVS in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, niets weet over uw activiteiten voor de Amerikanen of de bedreigingen die u heeft gekregen in Afghanistan. Zij weet niet welke problemen u ondervond of om welke reden u bedreigd werd (CGVS A. R. (...) p.8). Op de vraag om te vertellen welke problemen u nog heeft gekend na uw terugkeer naar Afghanistan, kan zij hier geen antwoord op geven.

Zij rept alleszins met geen woord over de ontvoering van uw zoon H., terwijl u verklaarde dat u precies omwille van deze ontvoering terugkeerde (CGVS A. R. (...) p.9).

Naast de vaststelling dat jullie valse verklaringen hebben afgelegd over jullie situatie in Afghanistan en de problemen die jullie daar zouden hebben ondervonden, merkt het CGVS ook op dat jullie tegenstrijdige en vage verklaringen afleggen over de plaatsen waar jullie hebben gewoond in Afghanistan en over de woonplaatsen van uw familieleden.

U verklaart dat jullie steeds in de stad Kandahar woonden. Ook na de beschieting door de taliban in 2010, een drietal jaar voor uw eerste vertrek naar België, zouden jullie in Kandahar zijn blijven wonen (CGVS 21/11/2014 p.3). Tijdens uw eerste verblijf in België verbleven uw echtgenote en kinderen volgens uw verklaringen bij uw broer E. in de wijk Chowni in de stad Kandahar (CGVS 19/12/2018 p.4). En toen u en uw echtgenote na uw terugkeer opnieuw naar België reisden, bleven uw kinderen volgens uw verklaringen bij uw broer E. in Kandahar (CGVS 21/11/2014 p.12-13). Uw broer E. zou sinds twee jaar in Kabul wonen (CGVS 19/12/2018 p.4). Uw echtgenote verklaart echter dat jullie bij uw broer E. in de wijk Koshal Khan in Kabul woonden sinds uw beschieting (in 2010) en dat jullie daar ook verbleven toen uw zoon werd ontvoerd in 2014 (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Jullie hebben nadien volgens de verklaringen van uw echtgenote niet meer in Kandahar gewoond CGVS A. S. 19/12/2018 p.4).

Ook over de verblijfplaats van jullie zoon H. leggen jullie vage en tegenstrijdige verklaringen af. Jullie zouden hem na jullie vertrek met een smokkelaar naar Rusland hebben gestuurd (CGVS 19/12/2018 p.7). Wanneer u verschillende keren wordt gevraagd om gedetailleerd te vertellen over de verblijfplaatsen van H. sinds zijn vrijlating, verklaart u vaag dat hij verschillende keren vertrok uit Afghanistan met de bedoeling om naar België te reizen maar dat hij daar niet in slaagde (CGVS 19/12/2018 p.7). U verklaart dat hij ofwel in Afghanistan ofwel in Tadzjikistan verblijft (CGVS 19/12/2018 p.7). Gevraagd waar hij sinds zijn vertrek naar Rusland woont, verklaart u dat hij bij de smokkelaar verblijft (CGVS 19/12/2018 p.7). U vermeldt daarnaast dat hij ook naar India en Dubai ging (CGVS 19/12/2018 p.7). In de tussenperiodes zou hij bij uw broer of vrienden in Kabul verblijven (CGVS 19/12/2018 p.8). Uw echtgenote verklaart dat uw zoon H. ofwel in Kabul is ofwel ergens anders (CGVS A. S. 19/12/2018 p.3). Zij verklaart dat uw zoon verschillende keren tot Iran geraakte, maar steeds teruggestuurd werd en dan bij zijn oom in Kabul verbleef (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Uw dochter R. verklaart evenmin te weten waar haar broer H. verblijft (CGVS A. R. (...) p.7). U heeft nochtans af en toe contact met hem en R. zag hem voor het laatst toen zij naar hier kwam (CGVS 19/12/2018 p.7; CGVS A. R. (...) p.7). Het is niet geloofwaardig dat jullie niet weten waar H. verblijft en het heeft er alle schijn van dat jullie met deze tegenstrijdige en vage verklaringen willen verhullen wat de precieze leefsituatie van jullie oudste zoon is.

Uit bovenstaande elementen blijkt dat jullie persoonlijk gedrag erop wijst dat jullie geen vervolging vrezen en dat de vluchtelingenstatus jullie werd toegekend op grond van feiten die jullie verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Bijgevolg wordt jullie vluchtelingenstatus op basis van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet ingetrokken.

De documenten die u en uw echtgenote voorleggen hebben geen invloed op bovenstaande beslissing. De paspoorten en reispassen bevestigen jullie identiteit en jullie terugkeer naar Afghanistan. De voorschriften voor medicijnen voor uw schoonvader hebben geen bewijswaarde. Deze bevestigen uw verklaring dat uw schoonvader ziek was, maar bieden geen verschoning voor jullie terugkeer. Er werd ook uitgebreid gemotiveerd waarom de ziekte van uw schoonvader geen geldige reden vormt voor de terugkeer naar Afghanistan van uw echtgenote. De grafzerk waarvan u een foto voorlegt ziet er, zoals reeds werd opgemerkt, bewerkt uit. Bovendien zijn uw verklaringen over de dood van uw moeder niet geloofwaardig, waardoor ook de overlijdensakte en het verzendingsbewijs van deze akte hun bewijswaarde verliezen (zie boven)."

Verzoekers' stelling dat de beweerde tegenstrijdigheden of vaagheden niet doorslaggevend en niet ernstig genoeg zouden zijn, wordt door de Raad niet bijgetreden. Het loutere feit dat verzoekers werkzaamheden niet worden betwist, doet geen afbreuk aan de voorgaande motivering van de bestreden beslissingen. Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op wat voorafgaat, wordt verzoekers' vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet ingetrokken.

Gelet op hetgeen voorafgaat bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' verwijzing naar de algemene (mensenrechten)situatie is onvoldoende concreet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen wat verzoekers betreft.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat de informatie waarop tevens de bestreden beslissingen steunen, met name de voormelde UNHCR's *"Guidelines"* en EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation"* van juni 2019.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient er echter op gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoekers op een veilige en wettige manier kunnen reizen naar en zich toegang kunnen verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit de beschikbare landeninformatie, zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoekers zich op een veilige manier toegang kunnen verschaffen tot deze stad.

Tevens blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal.

Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *"collateral damage"* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

“U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Hoewel u en uw echtgenote oorspronkelijk afkomstig zijn van de provincie Kandahar, blijkt uit jullie verklaringen dat jullie geruime tijd in Kabul hebben verbleven. U verklaart dan wel dat jullie steeds in Kandahar woonden en dat uw echtgenote en kinderen ook steeds in Kandahar verbleven bij uw broer E. tot zij naar België kwamen (CGVS 19/12/2018 p.4), maar uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie al geruime tijd in de stad Kabul woonden. Zij verklaart namelijk dat jullie sinds uw beschieting – in 2010 - in de wijk Koshal Khan in Kabul verbleven en dat jullie nadien nooit meer in Kandahar hebben gewoond (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4). Bovendien beschikken jullie over een familiaal netwerk in Kabul, uw broer E. woont er en uw zoon H. verblijft er op zijn minst regelmatig (CGVS A. S. 19/12/2018 p.4; CGVS 19/12/2018 pp.5,8). Er is sprake van familiale solidariteit. Bij jullie terugkeer konden jullie steeds in Kabul bij uw broer E. terecht en ook jullie beide ouders werden er steeds opgevangen toen zij ziek waren (CGVS 19/12/2018 p.9; CGVS A. S. 19/12/2018 p.3). U leidde vroeger een transportbedrijf.

De vaardigheden die u daarbij ontwikkelde en het netwerk dat u daarbij uitbouwde kan u bij een terugkeer aanwenden om opnieuw aan de slag te gaan. Daarnaast verklaart u dat u na de stopzetting van uw bedrijf een aantal voertuigen verkocht en dat drie ervan nog steeds in uw bezit zijn (CGVS 19/12/2018 p.7). U heeft medische problemen, namelijk pijn in de rug en aan uw hand (zie document 14), maar deze verhinderen u niet om zelfstandig te leven en te werken.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als familie een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u de taliban ook in Kabul vreest en dat het feit dat zij u in het midden van de stad Kandahar beschoten toont dat ze het belangrijk vinden om u uit te schakelen (CGVS 19/12/2018 p.12). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Ook jullie terugkeer naar Afghanistan doet sterk afbreuk aan jullie verklaarde vrees voor vervolging."

Het loutere feit dat verzoekers werkzaamheden niet worden betwist, doet geen afbreuk aan de voorgaande motivering van de bestreden beslissingen. Wat verzoekers medische problemen betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat deze in België werden behandeld. Uit de stukken in het administratief dossier kan geen arbeidsongeschiktheid van verzoeker worden afgeleid, aangezien enkel een aanvraag tot advies van de VDAB werd neergelegd dat werd ingevuld door verzoekers huisarts K. Ghoois op 25 juni 2018 (Documenten, stuk 25, nr. 14). Evenmin blijkt uit de gegevens die voorliggen dat verzoekers acht minderjarige kinderen ten laste hebben. Ook het betoog dat zij niet kunnen rekenen op familiale solidariteit of een netwerk op korte of langere termijn, klemmt met de motieven van de bestreden beslissingen. Verzoekers' betoog blijft beperkt tot beweringen die klemmen met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissingen blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekers redelijk wordt geacht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP